

Sygn. akt I UK 524/14

POSTANOWIENIE

Dnia 26 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z odwołania Z. Ś.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w Łodzi
o emeryturę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 26 sierpnia 2015 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z dnia 12 sierpnia 2014 r., sygn. akt III AUa 2207/13,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., twierdząc, że: „(...) z uwagi na zaistnienie potrzeby wykładni przepisów prawnych tj. art. 32 ust. 2 w zw. z ust 4. w zw. z art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1440) w zw. z § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43) oraz fakt istnienia rozbieżności w orzecznictwie Sądów w związku z ww. przepisami” istnieje potrzebna wyjaśnienia: „1. czy o wykonywaniu pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 32 ust. 2 ww. ustawy decyduje kryterium formalne tj. przynależność pracy wykonywanej przez ubezpieczonego do tej samej branży, co główny

przedmiot działalności przedsiębiorstwa, w którym zatrudniony jest ubezpieczony (wykładnia językowa) czy też kryterium materialne tj. wykonywanie pracy wymienionej w wykazie „A” - załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43), niezależnie od branży, do jakiej zostało zakwalifikowane przedsiębiorstwo zatrudniające ubezpieczonego (wykładnia celowościowa i funkcjonalna)?

2. czy praca w kotłowni spółdzielni mieszkaniowej, która była wykonywana przez ubezpieczonego w szczególnych warunkach, jest pracą o charakterze sezonowym i w związku z tym nie można przypisać jej przymiotu „stałości” w rozumieniu § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43)?”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Powołane w skardze kasacyjnej twierdzenia w istocie rzeczy stanowiły polemikę z prawidłowo ustalonym stanem faktycznym przez Sąd drugiej instancji. Ponadto skarżący bezpodstawnie i bezzasadnie zakwestionował zasadę, że wykonywanie pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) wymaga wykazania wykonywania zatrudnienia w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Tymczasem łączne odczytanie dyspozycji § 2 ust. 1 i pkt 24 działu XIV wykazu A rozporządzenia z 1983 r. uzasadnia wniosek, że kontrola międzyoperacyjna, kontrola jakości produkcji i usług lub dozór inżynierjno-technicznym mogą być uznane za pracę w szczególnych warunkach pod warunkiem wykazania wykonywania takiego zatrudnienia stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na zajmowanym stanowisku pracy, tj. gdyby skarżący sprawował taką kontrolę lub

dozór na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane były prace określone w wykazie A, kwalifikowane jako zatrudnienie w szczególnych warunkach. Przeczą temu miarodajne ustalenia faktyczne dokonane w rozpoznanej sprawie, które zostały należycie ujawnione i prawidłowo negatywnie ocenione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. W konsekwencji wniesiona skarga kasacyjna nie zasługiwała na przyjęcie jej do merytorycznego rozpoznania już dlatego, że sformułowane zagadnienia prawne i potrzeba wykładni podstaw kasacyjnego zaskarżenia zostały oderwane od miarodajnych ustaleń faktycznych, które na ogół i co do zasady usuwały się spod rozeznania kasacyjnego (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). W szczególności z zebranego materiału dowodowego wynikało, że skarżący w spornym okresie zatrudnienia od 2 maja 1979 r. do 30 czerwca 1995 r. wykonywał rozmaite prace, pośród których były prace wykonywane w warunkach szczególnych oraz także takie, które takiego szczególnego przymiotu nie wyczerpywały, ponieważ poza sezonem grzewczym, tj. od maja do września każdego roku, nie wykonywał on stale ani w pełnym wymiarze czasu pracy zatrudnienia w warunkach szczególnych. Takiemu miarodajnemu i przekonującemu ustaleniu nie przeczy ani wykonywanie przez ubezpieczonego dozoru nad palaczami dwóch kotłowni czynnych w okresie letnim, ani wykonywanie prac lub dozoru nad pracami polegającymi na czyszczeniu kotłów (dział XIV poz. 2), gdyż takich prac skarżący nie wykonywał stale ani w pełnym wymiarze czasu pracy. Skoro zatem skarżący tylko przez 8 miesięcy w roku wykonywał prace w warunkach szczególnych, to tylko te okresy ze spornych okresów zatrudnienia mogły być uwzględnione do okresów pracy w szczególnych warunkach wymaganych do ustalenia wcześniejszych uprawnień emerytalnych. Natomiast po odliczeniu sezonów „niegrzewczych”, które występowały okresowo (corocznie) od maja do sierpnia każdego roku, skarżący legitymował się stażem pracy w warunkach szczególnych w wymiarze co najwyżej 12 lat, a tym samym nie wykazał stażu pracy w warunkach szczególnych w wymaganym normatywnie rozmiarze 15 lat. Takie ustalenia faktyczne oraz ich prawidłowa ocena prawna wykluczały przyjęcie oczywiście bezpodstawnej i bezzasadnej skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji w zgodzie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.

l.n